

Předmětem této práce je kolekce zvukových záznamů pořízených v první polovině 20. století Fonografickou komisí České akademie věd a umění. Cílem je zmapování historie tohoto projektu a analýza kolekce. Analýza má ukázat, do jaké míry jsou tyto nahrávky reprezentativním vzorkem lidové kultury Československa mezi světovými válkami. Fonografická komise byla při České akademii ustavena na podzim roku 1928. Ačkoliv myšlenka vzešla původně od lingvistů, bylo rozhodnuto, že zaznamenány budou všechny zvukové projevy národů žijících na území státu: hudba lidová i umělá, ukázky dialektů, proslovy divadelních umělců i významných osobností veřejného života. Lidová hudba tvoří ve výsledku významnou část záznamů. Nahrávání probíhala v letech 1929, 1933, 1934 a 1937, nejprve ve spolupráci s francouzskou firmou Pathé, později s českou společností Esta. Výsledkem je celkem 291 matric obsahujících lidovou hudbu ze Slovenska, Podkarpatské Rusi, Čech, Moravy, Slezska a Lužice. Zpěv a mluvené slovo se na některých nahrávkách propojují. Zaznamenány nebyli příslušníci neslovanských etnik žijících na území tehdejšího Československa (Němci, Romové, Židé) stejně jako městské typy hudebního folkloru. První část práce rekonstruuje historii Fonografické komise, druhá část je založena na analýze záznamů. Analyzován je jednak repertoár na nich zachycený, jednak styl přednesu jednotlivých interpretů. Navzdory některým omezením a zkreslením lze soubor nahrávek pořízených Fonografickou komisí považovat za reprezentativní obraz lidové hudební kultury Československa mezi světovými válkami.